

Сждията почнал да им задава въпроси, и всички деца гледали на него очудено. Какво се случило с него? Като се изкачвало на могилата, то било тяхно другарче, а сега сжвсем се преобразило. В него станала някаква промяна. Гласа му бил сжвсем друг. То разсжждавало като учен, мжджр човек. Овчарчетата никога не били чували да се говори тжй разумно и увлекателно. Те се чувствали много по-глупави от него.

Когато сждията произнесал присждата, овчарчетата почувствали, че да се разсжди по-справедливо било невжзможно.

Като искали да се пошегуват, те избягали сжс смях. Но скоро се вжрнали и продължили играта до мржване.

Всеки път, когато овчарчето слизало от хжлмчето, то ставало предишното им весело другарче; а когато се изкачвало горе, изведнаж то се преобразявало, ставало сериозно и мждро, и останалите треперели пред него. От какво е това — те не могли да разберат.

Скоро любимата игра на овчарчетата станала „сжд“, а момченцето, което открило могилката, винаги изпълнявало длжжността на сждия.

Малко по малко между децата се установил обичай да отиват в полето при всяка караница, да помолят малкия сждия да заеме мястото си на хжлма и да издаде присжда по тяхното дяло. След някое време и вжзрастните чули за мждротото момче и почнали да отиват при него да ги спогажда. И всички винаги чувствали, че то произнася най-мждрите, най-справедливите решения.

Далече в столицата сжщо заговорили за чудното момче, и най-после вестта за него дошла до царя.

Царя пожелал да узнае подробно всичко за момчето и, като изслушал разказа за него, извикал:

— Наверно, това момче е седяло вжрху трона на Викра и духа на великия цар е влизал в него и говорел чрез него.

Мждреците, които били около царя, отговорили:

— О, царю! Наверно е тжй; защото старата сто-